

LUCINDA RILEY

CELE ȘAPTE SURORI

SORA UMBRĂ

POVESTEA LUI STAR

Traducere din limba engleză și note
GABRIELA GHIRCOIAȘ

LITERA

București
2020

Capitolul 1

N-o să uit niciodată locul în care mă aflam și ce făceam în momentul în care mi-a ajuns la urechi vestea morții tatei...

Cu stiloul încă suspendat deasupra colii de hârtie, am ridicat privirea spre soarele lui iulie sau mai degrabă către raza firavă care răzbise între fereastră și zidul din cărămidă roșie, care se înălța la câțiva metri în fața mea. Toate ferestrele din micul nostru apartament dădeau spre monotonia pe care ne-o oferea acest zid și, în ciuda vremii frumoase din acea zi, înăuntru era întuneric. Era cu totul altceva față de casa copilăriei mele, Atlantis, de pe malurile lacului Geneva.

Mi-am dat seama că și atunci ședeam în același loc în care mă aflam și acum, când a intrat CeCe în amărâta noastră sufragerie minusculă, ca să-mi spună că a murit Pa Salt.

Am lăsat stiloul din mână și m-am dus să-mi umplu un pahar cu apă de la robinet. Arșița era sufocantă și făcea totul cleios, așa că am băut însetată, în timp ce conștientizam faptul că nu era deloc nevoie să fac asta, anume să mai trec o dată prin calvarul amintirilor. Tiggy, sora mea mai mică, fusese cea care, atunci când ne văzuserăm la Atlantis, imediat după moartea tatei, îmi sugerase asta.

- Dragă Star, îmi spusese ea atunci când plecaserăm să navigăm pe lac, doar pentru a ne distrage atenția de la durere, știu că-ți vine greu să vorbești despre ceea ce simți. Și mai știu și că suferi cumplit. De ce nu-ți așterni gândurile pe hârtie?

Acum două săptămâni, în vreme ce zburam dinspre Atlantis spre casă, m-am gândit la ce-mi spusese Tiggy și azi-dimineață tocmai asta m-am încumetat să fac. M-am uitat lung la zidul de cărămidă și am socotit că acesta reprezenta metafora vieții mele din acel moment, lucru care măcar m-a făcut să zâmbesc. Iar zâmbetul m-a purtat înapoi la masa de lemn scrijelită, pe care dubiosul nostru proprietar dăduse probabil o nimica toată într-un magazin de vechituri. M-am rezezat și am apucat din nou stiloul elegant, cel pe care îl primisem de la Pa Salt atunci când am împlinit 21 de ani.

– N-am să încep cu moartea tatei, am spus eu cu voce tare. Voi începe în schimb cu sosirea noastră la Londra.

Ușa apartamentului s-a trântit și am tresărit, dar știam că era sora mea, CeCe. Tot ce făcea era foarte sonor. Nu era în stare să așeze o ceașcă de cafea fără s-o izbească de suprafață și să-i împrășteze conținutul în toate părțile. Niciodată nu a înțeles conceptul „vorbitului încet în casă” și zbiera așa de tare în copilărie, încât Ma s-a speriat odată destul de tare cât s-o ducă la un orelist. Bineînțeles că n-avea nimic. Ba din contră, auzul ei era dezvoltat peste măsură. Nici eu n-aveam nimic atunci când, un an mai târziu, m-a dus la un logoped, îngrijorată că încă nu vorbeam.

– De putut poate vorbi, doar că n-are chef, îi explicase logopedul. O să vorbească ea când va fi pregătită.

Acasă, în încercarea de a comunica cu mine, Ma hotărâse să mă învețe limbajul semnelor francez.

– Așa, ca atunci când vrei sau ai nevoie de ceva, îmi explicase ea, să-mi poți comunica, ca să știu ce simți. Uite ce simt eu chiar acum pentru tine!

Și arată spre ea, își încrucișă palmele deasupra inimii și apoi le îndreptă spre mine: „Te iubesc”.

CeCe învățase și ea repede limbajul și amândouă adoptaserăm sistemul care a început ca un mijloc de comunicare cu Ma și pe care l-am dezvoltat pentru a ne alcătui propriul nostru limbaj, un amestec de semne și cuvinte inventate, pe care-l foloseam când mai erau și alții în jur și trebuia să vorbim nestingherite. Ne distrau mutrele derutate ale surorilor noastre atunci când făceam câte

un comentariu șiret la micul dejun, după care chicoteam amândouă până nu mai puteam.

Dacă stau să mă gândesc, îmi dau seama că, pe măsură ce-am crescut, eu și CeCe am devenit opusul celeilalte: cu cât vorbeam eu mai puțin, cu atât mai tare și mai mult vorbea ea în locul meu și cu cât făcea asta mai des, cu atât mai rar simțeam eu nevoia s-o fac. Pur și simplu, personalitățile noastre deveniseră exagerate. Când eram mici nu părea să aibă importanță, îngrămădite fiind în mijlocul unei familii de șase surori, căci ne aveam una pe alta. Problema era că acum conta...

– Știi ce? Am găsit! a strigat ea, în timp ce năvălea în cameră. Și în câteva săptămâni ne putem muta. Mai au de făcut niște finisaje, dar va fi incredibil când va fi gata. Doamne, ce căldură-i aici! Abia aștept să plecăm din locul ăsta.

CeCe s-a dus în bucătărie și am auzit jetul de apă curgând prin robinetul deschis la maximum. Cel mai probabil stropise tot bufetul pe care mă chinuisem mai devreme să-l șterg.

– Vrei niște apă, Sia?

– Nu, mersi.

Cu toate că CeCe o folosea numai între noi, tot m-am admonestat singură pentru faptul că m-am lăsat iritată de porecla pe care o ticluise când eram mici. Era dintr-o carte pe care mi-o dăduse Pa Salt de Crăciun, *Povestea Anastasiei*, despre o fetiță care locuia într-o pădure din Rusia și care a descoperit că era prințesă.

– Seamănă cu tine, Star! îmi zisese CeCe, care avea cinci ani, în timp ce ne uitam la imaginile din carte. Poate că și tu ești prințesă. Ești destul de drăguță, cu părul tău auriu și cu ochi albaștri. Așa că o să-ți zic Sia. Și se potrivește perfect cu Cee! Gemenele Cee și Sia! se bucură ea și bătu încântată din palme.

Abia mai târziu am aflat adevărata poveste a familiei regale rusești și am înțeles ce se întâmplase cu Anastasia Romanov și cu surorile ei. Nu fusese nicidecum un basm. Iar eu nu mai eram copil, ci o femeie matură, de douăzeci și șapte de ani.

– Sunt sigură că o să-ți placă apartamentul.

CeCe a apărut din nou în sufragerie și s-a prăvălit pe canapeluța din piele jupuită.

– Am făcut programare, ca să-l vedem mâine-dimineață. Costă o căruță de bani, dar acum mi-l permit, mai ales de când mi-a spus agentul că centrul orașului e zdruncinat. Suspecții obișnuiți nu se înghesuie să cumpere nimic acum, așa că ne-am înțeles asupra unui preț derizoriu. E timpul să ne luăm o casă ca lumea.

E timpul să-mi fac o viață ca lumea, mi-am zis în gând.

– Adică îl cumperi? am întrebat-o.

– Da. Adică îl cumpăr dacă-ți place și ție.

Eram așa de uluită, că nu știam ce să zic.

– Sia, te simți bine? Pari obosită. N-ai dormit bine azi-noapte?

– Nu.

Oricât mă străduiam, tot mi-au dat lacrimile la gândul nesfârșitelor ore nedormite până-n zori, în care îmi jelisem tatăl iubit, fiindcă încă nu-mi venea să cred că nu mai era printre noi.

– Ești încă în stare de șoc, aia-i problema. În fond, s-a întâmplat abia acum câteva săptămâni. Îți promit că o să te simți mai bine, mai ales după ce o să vezi mâine noul nostru apartament. Locul ăsta de rahat te deprimă. Pe mine cel puțin mă deprimă ca naiba, a adăugat ea. I-ai trimis e-mail tipului care ține cursul de gătit?

– Da.

– Și când începe?

– Săptămâna viitoare.

– Bun. Asta înseamnă că avem timp să începem să ne căutăm mobilă pentru noua noastră casă.

CeCe a venit la mine și m-a strâns spontan în brațe.

– Abia aștept să ți-l arăt.

***

– Nu-i așa că-i incredibil?

CeCe și-a deschis larg brațele ca pentru a cuprinde spațiul cavernos, iar glasul îi răsuna cu ecou în timp ce se îndrepta spre ușile imense de sticlă. A deschis una dintre ele și, în timp ce-mi făcea semn să o urmez, a spus:

– Și uite, balconul ăsta e pentru tine!

Am ieșit. „Balconul“ era un cuvânt prea modest pentru a descrie locul în care ne aflam. Era mai degrabă un soi de terasă lungă și frumoasă, suspendată deasupra Tamisei.

– N-ai decât să-l umpli cu toate ierburile și florile cu care-ți plăcea să te îndeletnicești la Atlantis, a adăugat CeCe în timp ce se ducea spre balustradă, ca să admire apele cenușii ale fluviului. Vezi ce spectaculos e?

Am încuviințat, dar ea deja se întorcea în cameră, așa că am pornit ca o stafie după ea.

– Bucătăria nu are încă toate utilitățile, dar imediat ce am semnat ești liberă să alegi ce aragaz și ce frigider vrei, dacă tot o să fii o profesionistă, mi-a zis ea, făcând cu ochiul.

– Nu tocmai, CeCe. Fac doar un curs de scurtă durată.

– Dar ești așa de talentată și sunt sigură că o să primești o slujbă într-un loc în care vor aprecia ce știi să faci. În orice caz, eu zic că e perfect pentru amândouă, nu? Eu pot folosi partea aia pentru studioul meu, mi-a explicat și a arătat spre o zonă aflată între peretele din capăt și o scară în spirală. Lumina e fantastică, pur și simplu. Iar tu o să ai imensa ta bucătărie și balconul. E locul cel mai asemănător cu Atlantis din câte am putut găsi în centrul Londrei.

– Da. E minunat, mulțumesc!

Îmi dădeam seama cât de entuziasmată era de descoperirea ei și trebuia să recunosc că era de-a dreptul impresionant. Nu voiam să-i tai elanul și să-i spun adevărul, și anume că locuitul într-un spațiu vast, ca o cutie de sticlă lipsită de personalitate, care dădea spre un fluviu mohorât nu avea nimic de-a face cu Atlantis, oricât mi-aș fi dorit.

CeCe discuta cu agentul despre dușumeaua de lemn galben pai ce urma să fie montată, timp în care mi-am scuturat capul ca să mă eliberez de gândurile negative. Știam că mă răsfața în mod intenționat. În fond, comparativ cu străzile din Delhi sau cu bordeiele pe care le văzusem la periferia din Phnom Penh, un apartament nou-nouț în Londra nu era taman o corvoadă.

Respect Totuși, ideea era că aș fi preferat de fapt o colibă mică și simplă, cu fundația înfiptă în pământ, cu o ușă care să fi dat spre un petec de țărână.

M-am adaptat vag la discuția ei despre o telecomandă care deschidea și închidea obloanele și o alta care controla invizibilul sistem audio surround. Din spatele agentului, îmi făcea semne că omul era „șmecher“ și își dădea ochii peste cap. Am zâmbit și eu, cu toate că mă simțeam înfiorător de claustrofobă, fiindcă nu puteam să deschid pur și simplu ușa și să fug... Orașele mă sufocau. Zgomotul, mirosurile și hoardele de oameni mă copleșeau, dar cel puțin apartamentul era deschis și aerisit.

- Sia?
- Scuze, Cee, ce-ai zis?
- Mergem sus să vedem dormitorul?

Am urcat scara în spirală până în camera despre care CeCe zicea că o vom împărți, cu toate că mai era una de rezervă. M-am înfiorat toată când am dat cu ochii de pravelește spectaculoasă care ni se arăta de-aici. Am cercetat apoi incredibila baie proprie și am știut că CeCe făcuse tot posibilul să găsească ceva formidabil, care să ni se potrivească amândurora.

Numai că noi nu eram un cuplu căsătorit. Eram surori.

După aceea, CeCe a insistat să mă târască la un magazin de mobilă din King's Road, înainte să luăm autobuzul înapoi, peste Albert Bridge.

- Podul ăsta poartă numele soțului reginei Victoria, i-am spus eu, din obișnuință. Și are un monument în Kensington...

CeCe mi-a tăiat-o scurt, cu un semn care-mi spunea că, încă o dată, mă dădeam mare.

- Sincer, Star, nu-mi zice că mai cari ghidul după tine?
- Ba da, am recunoscut eu, făcând semnul nostru pentru „tocilar“.

Adoram istoria.

Ne-am dat jos din autobuz aproape de apartamentul nostru și CeCe s-a întors spre mine.

- Hai să luăm cina în oraș! Ar trebui să sărbătorim.

- Nu avem bani. *Cel puțin*, mi-am zis, *eu sigur n-am.*

- Fac cinste, m-a asigurat ea.

Ne-am dus într-o cârciumă și CeCe a comandat o sticlă de bere pentru ea și un pahar mic de vin pentru mine. Nici una dintre noi nu bea mult, mai ales ea, care nu ținea la alcool, lucru pe care l-a învățat într-un mod neplăcut după o petrecere nebună din adolescență. În timp ce stătea la bar, mă tot întrebam ce era cu apariția misterioasă a banilor în posesia cărora se afla CeCe dintr-odată, a doua zi după ce Georg Hoffman, avocatul tatei, ne dăduse tuturor surorilor niște plicuri de la Pa Salt. CeCe se dusese să îl întâlnească la Geneva. Îl implorase atunci pe Georg să mă lase să particip la întâlnirea lor, dar el o refuzase fără drept de apel.

- Din păcate trebuie să îndeplinesc instrucțiunile clientului meu. Tatăl vostru a insistat ca orice întâlnire aș putea avea cu fiicele lui să se desfășoare individual.

Așa că am așteptat la recepție cât a vorbit cu el, iar când a ieșit, am observat că era tensionată și emoționată.

- Îmi pare rău, Sia, dar a trebuit să semnez o clauză stupidă de confidențialitate. Încă un joc de-al tatei, probabil. Tot ce-ți pot spune este că sunt vești bune.

Din ce știam, era singurul secret pe care îl avusese vreodată CeCe față de mine în toată relația noastră și tot n-aveam habar de unde proveneau toți banii ăia. Georg Hoffman ne-a explicat că testamentul tatei cerea în mod explicit să ne primim în continuare doar alocația de bază. Însă puteam să îi cerem mai mulți bani dacă era nevoie, așa că nu trebuia decât să cerem, așa cum probabil că făcuse CeCe.

- Noroc! a spus ea, ciocnind sticla de paharul meu. Pentru noua noastră viață la Londra!

- Și pentru Pa Salt! am adăugat eu și am ridicat paharul.

- Da, a confirmat ea. Chiar l-ai iubit, nu-i așa?

- Tu nu?

- Ba bineînțeles că da, foarte mult. Era... special.

M-am uitat la ea când a venit mâncarea și a început să se înfrupte din ea cu poftă și mă gândeam că, în ciuda faptului că eram

amândouă fiicele lui, moartea sa părea mai degrabă doar jalea mea, nu a noastră.

- Ce zici, cumpărăm apartamentul?

- CeCe, e decizia ta. Nu eu plătesc, așa că nu e cazul să-mi dau cu părerea.

- Nu fi fraieră, știi că ce-i al meu e și al tău și viceversa. Și-apoi, dacă ai vreodată de gând să deschizi plicul pe care ți l-a lăsat, cine știe ce poți găsi înăuntru... m-a încurajat ea.

De când primiserăm plicurile mă tot agasa cu chestia asta. Ea îl deschisese pe al ei aproape imediat după ce-l primise și se aștepta să procedez la fel.

- Haide, Sia, n-ai de gând să-l deschizi? insistă ea.

Dar nu puteam, pur și simplu, pentru că orice ar fi fost înăuntru, mi-ar fi spus că tata nu mai era. Și nu eram pregătită să-mi iau rămas-bun.

După ce-am mâncat, CeCe a plătit nota și ne-am întors acasă, de unde a sunat la bancă pentru a transfera depozitul pentru apartament. Apoi s-a așezat în fața laptopului și a început să se plângă din cauză că mergea prost internetul.

- Hai să mă ajuți să aleg niște canapele, a strigat ea din sufragerie, în timp ce eu umpleam cada îngălbenită cu apă caldă.

- Vreau să fac o baie, am răspuns și am încuiat ușa.

M-am așezat în apă și mi-am cufundat capul până la urechi. Am ascultat sunetele clipocite - ca într-un uter, mă gândeam - și am decis că trebuia să o iau la sănătoasa înainte să o iau razna de tot. Nu era deloc vina lui CeCe și cu siguranță nu aveam de gând să-mi vărs năduful pe ea. O iubeam. Fusesse alături de mine zilnic, o viață întreagă, dar...

Douăzeci de minute mai târziu, cu hotărârea luată, am intrat în sufragerie.

- Ți-a plăcut baia?

- Da. CeCe...

- Hai să vezi ce canapele am găsit!

Mi-a făcut semn să mă duc la ea. M-am supus și m-am uitat în gol la diversele nuanțe de crem.

- Care crezi?

- Care-ți place. Designul interior te pasionează pe tine, nu pe mine.

- Ce zici de asta? întrebă, arătând spre ecran. Evident că trebuie să mergem și să ne așezăm pe ea, că nu-i doar o chestie de aspect. Trebuie să fie și confortabilă.

Își notă numele și adresa depozitului.

- Poate ajungem mâine acolo?

Am tras aer în piept.

- CeCe, te superi dacă mă întorc câteva zile la Atlantis?

- Dacă asta vrei, Sia, normal! Hai să văd ce zboruri avem...

- De fapt, mă gândeam să mă duc singură. Adică... Am înghițit în sec și m-am îmbărbătat să nu-mi pierd avântul. Tu ești foarte ocupată acum cu apartamentul și cu toate celelalte și știi că ai tot felul de proiecte artistice de care abia aștepți să te apuci.

- Da, dar câteva zile nu se întâmplă nimic. Și dacă de asta ai nevoie, înțeleg.

- Serios, am spus ferm, prefer să mă duc singură.

- De ce?

CeCe s-a întors spre mine și ochii ei migdalați s-au mărit de uimire.

- Că așa... prefer. Adică vreau să mă duc în grădina pe care am amenajat-o cu tata și să-mi deschid scrisoarea.

- Am înțeles. Sigur, bine, a zis ea și a ridicat din umeri.

Am simțit în acel moment cum se lăsa între noi o cortină glacială, numai că nu aveam de gând să-i cedez de data asta.

- Mă duc la culcare. Mă doare capul foarte tare, am mai spus.

- Stai să-ți dau ceva de cap. Vrei să-ți caut avion?

- Am luat deja, și da, ar fi minunat, mersi. Noapte bună!

M-am aplecat și am pupat-o pe creștetul capului cu părul negru și lucios, tuns băiețește, ca de obicei, apoi m-am strecurat în cămăruța pe care o împărțeam cu ea.

Patul era tare și îngust și salteaua subțire. Cu toate că amândouă am avut parte de luxul de a crește în condiții privilegiate, ne-am petrecut ultimii șase ani călătorind în jurul lumii și dormind pe te

Respect pentru oamenii și cărți

miri unde, fără să-i cerem tatei bani, nici măcar atunci când eram de-a dreptul falite. CeCe fusese dintotdeauna mult prea orgolioasă, motiv pentru care m-am mirat foarte tare că acum era mână spartă, având în vedere că banii ăștia nu puteau proveni decât de la el.

Poate s-o întreb pe Ma dacă știa ea mai multe despre asta, dar eram conștientă că devenea discretă atunci când între noi, surorile, apăreau zvonuri.

– Atlantis, am murmurat. *Libertate...*

Și în noaptea aceea am adormit aproape imediat ce am pus capul jos.

Capitolul 2

Christian mă aștepta în barcă atunci când m-a adus taxiul lângă pontonul lacului Geneva. M-a întâmpinat cu zâmbetul lui obișnuit și, pentru prima oară în viața mea, m-am întrebat ce vârstă avea. Cu toate că eram sigură că fusese căpitanul bărcii noastre de viteză încă de când eram mică, cu părul lui negru, pielea măslinie și trupul zvelt, nu părea să aibă mai mult de treizeci și cinci de ani.

Am început traversarea lacului și m-am rezemat de bănuța comodă din piele, la pupa vasului, cu gândul că personalul care lucra la Atlantis nu părea să îmbătrânească vreodată. În timp ce adulmecam aerul proaspăt, familiar, sub soarele strălucitor, îmi ziceam că poate Atlantis chiar era fermecat și că cei care trăiau între zidurile sale fuseseră blagosloviți cu darul vieții eterne și vor dăinui pe veci.

Toți, cu excepția lui Pa Salt...

Mi-era greu să mă gândesc la ultima dată când mă aflasem acolo. Pe fiecare dintre noi, cele șase surori, Pa Salt o adoptase și o adusese acasă din cele mai îndepărtate colțuri ale lumii și ne botezase după Pleiade¹, „cele șapte surori“. Ne-am adunat atunci în casa copilăriei noastre fiindcă murise el. Nici măcar nu avusese loc vreo înmormântare, ocazie cu care să-i fi putut jeli pierderea. Ma ne spusese că el insistase să fie îngropat lângă mare, într-un loc secret.

¹ „Pleiadele“ este numele unui roi stelar, a cărui denumire este împrumutată din greaca veche și înseamnă „constelație cu șapte stele“. În mitologie, Pleiadele sau „cele șapte surori“ erau însoțitoarele lui Artemis.